

Úgy jártam, hogy kaptam egy levelet az ANAF-tól, hogy jó lenne megjelennem az **adóbevallásom tisztázása** érdekében.

Másnap be is mentem. Két perc alatt megtaláltam, kihez kell mennem, ő **tíz másodperc** alatt előkaparta a bevallásom, s mutatta, hogy eltér az ő számolásuktól. Nem tért el nagyon, valami aprópénz volt a különbség. Kérdeztem, hogy akkor most mit tehetek.

Álltam ott, mint egy kisgyerek,

aki nem érti, hogy miért nem jó a házi feladata, de nagyon szeretne már szabadulni ettől a kérdéstől és visszaülni a padjába.

Bevallom, nem volt kedvem sem új adóbevallást írni, sem a régit tisztázni, már azt sem tudom, melyik dosszié melyik nejlonbugyjában vannak az adópapírjaim. És egyébként is, gondoltam magamban, ha nekik van egy összesítésük, és tudnak mindent, akkor mi a fenéért **nyaggatnak engem?**

Eltelt pár kínos másodperc, de nem sok, még le sem izzadtam a stressztől, mire a hölgy megkérdezte: maradhat az ő számolásuk? Halleluja! Persze, hogy maradhat. Köszönöm! Kezicsókolom a dolgos kezeit! **A Jóisten áldja meg**, kedves hölgyem! Ön a nap hőse! Öt perc alatt még soha nem jöttem ki az ANAF-tól úgy, hogy a dolgomat is elvégeztem.

Most nyilván, felmerül kedves olvasóinkban a kérdés,

hogymi ebben a rendkívüli.

Elmesélem egy **hasonló esetemet Vásárhelyen**, s akkor megértik.

Még Vásárhelyre voltam bejelentve, mikor behívtak egy hasonló problémával. Egész nap jártam a nagy üvegépületet, de nem sikerült elintéznem az ügyemet, mindenütt mondták, hogy **nem jó az adóbevallásom**, de sehol nem mondták, hogy miért nem jó, és azt sem, hogyan tudom kijavítani a problémát.

Kiálltam egy óras sort egy ablaknál, s átküldtek egy másik ablakhoz. Ezt többször. Mikor már elfogytak a lehetséges ablakok, **záróra körül** voltunk.

Aztán úgy döntöttem, hogy tojok rá, s az idő megoldotta a problémát, már nem emlékszem, hogyan, talán valami minimális büntetést is kaptam, de már abban sem vagyok biztos. Csak abban vagyok biztos, hogy az az egésznapos sorbanállás és könyörgés, hogy valaki segítsen már, az életem egyik **legkellemetlenebb élménye** volt.

Ehhez képest ami most történt itt az udvarhelyi kirendeltségnél, az maga a paradicsom.

És nem ez az első alkalom,

hogym kellemes tapasztalatom van az **udvarhelyi kirendeltség** ezen részlegével.

Néhány éve, talán 5-6 is lehet, mikor még nagyon újonc voltam itt Udvarhelyen, és az volt a

legelső évem, hogy itt adóztam, akadt egy hasonló probléma, egyik cikkdíjam kimaradt a bevallásomból, talán részben az én hibámból. Akkor személyes telefonjáról **hívott fel a hölgy** az adóhivatalból, hogy saját érdekemben menjek be. S ezt tette még legalább **pár száz emberrel.**

Bementem. Amikor látta, hogy tehetetlen vagyok, adott egy papírt, és lediktálta, mit kell írnom a bevallásba, hogy jó legyen. Megspórolt nekem legalább **egy napot az életemből.** Azóta is áldom a nevét. Sajnos nem emlékszem már, hogy hívták.

Aztán volt még egy kellemes tapasztalatom az ANAF-nál, most, amikor kifizettem az adómat a cikkdíjas jövedelmem után.

Egy ilyen hatalmas átküldözgetés volt az egész, öt helyre kopogtam be, mire sikerült kifizetnem azt a minimális adókülönbséget, de, és itt jön a dolog pozitív része, mindenütt rendkívül **kedvesek voltak a hivatalnokok,** több helyen is elnézést kértek a küldözgetésért, és mikor ez kimondták, őszintének tűntek, látszott az arcukon, hogy

tényleg sajnálják, hogy így épül fel a rendszer.

Tudom, hogy mikor a nap hősének kiáltom ki az ANAF-ot, **sokak hátán feláll a szőr,** mert hirtelen előtör a sok sorbanállás, ablakról ablakra küldözgetés és megaláztatás emléke.

Nekem is sok kellemetlen emlékem van, sokszor **jött már, hogy felgyújtsam** ezt a felgyújthatatlan zöld üvegháromszöget, de szeretném, ha ma csak erre a szép élményre koncentrálnánk.

Próbálok csak arra a jó érzésre emlékezni, ami előtört, mikor a hölgy kiejtette a száján, hogy „**ennyi**”, és közben bátran kijelenthetem, számomra az udvarhelyi **ANAF a nap hőse.**